

blândețea”. Spre a le învăța trebuie vreme. Iar unii au îmbătrânit în nevoie, dară smerenia nu o au învățat, și nu pot înțelege de ce nu le este bine, nu au pace, și sufletul negrijește. [...]

Cu neputință va fi să păstrăm pacea sufletului de nu vom veghea asupra minții, adică nu vom izgoni gândurile neplăcute lui Dumnezeu, și dimpotrivă, nu vom păstra pe cele plăcute Lui. Trebuie să privești cu mintea în inimă ce se petrece acolo: de este pace sau nu. Dacă nu, cercetează și vezi cu ce ai greșit. Pentru pacea sufletului trebuie să fii înfrânat, căci și de la trup ni se pierde pacea. Nu trebuie să fii iscoditor; nu se cade nici să citești ziare, nici cărți lumești, care pustiesc sufletul și aduc negrijanie și tulburare. Nu osândi pe alții, căci adesea se întâmplă ca necunoscând pe vreunul, oamenii să-l vorbească de rău, pe când el cu mintea este asemenea îngerilor. Nu încerca să cunoști alte lucruri decât

ale tale; grijește-te doar de ceea ce ți-au încredințat bătrânii, iar atunci, pentru ascultare, Domnul te va ajuta cu harul Său și vei vedea roadele ascultării în sufletul tău: pacea și neîncetata rugăciune.

În viața de obște harul lui Dumnezeu se pierde cel mai mult din faptul că nu ne-am învățat a ne iubi fratele, după porunca Domnului. Pacea sufletească cere să-ți obișnuiești sufletul să iubească pe cel ce te rănește și de îndată să te rogi pentru el. Nu poate sufletul a avea pace, de nu va cere din răspuțeri Domnului darul de a iubi pe toți oamenii. Domnul a zis: „Iubiți pre vrăjmașii voștri”, iar noi, de nu vom iubi pe vrăjmași, nici pace în suflet nu vom avea. Neapărat trebuie să dobândim ascultarea, smerenia și dragostea, altminteri toate marile noastre nevoițe și privegheri vor fi în zadar.

Sursa: **Arhim. Sofronie Saharov**, *Cuviosul Siluan Athonitul*, Editura Reîntregirea, 2009

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 26 septembrie	18:00	Sfântul Maslu
Miercuri 27 septembrie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul
Sâmbătă 30 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 1 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte – Iubirea vrăjmașilor) → Acoperământul Maicii Domnului

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

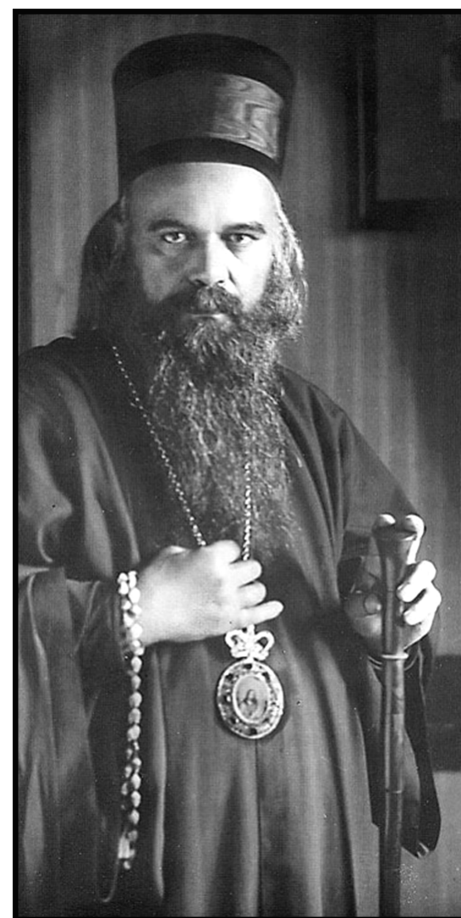

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Crucea este puterea lui Hristos care, asumată de noi, poate transforma lumea în paradis.” – Părintele Dumitru Stăniloae

Nr. 506 / 24 septembrie 2023

SFÂNTUL
NICOLAE VELIMIROVICI
1880 - 1956

ZADARNICE SUNT STRĂDANIILE OMENEȘTI FĂRĂ AJUTORUL LUI DUMNEZEU

Domnul este dătătorul tuturor darurilor. Orice dar al lui Dumnezeu e desăvârșit; atât de desăvârșit încât omul se minunează. Minunea nu este altceva decât un dar al lui Dumnezeu de care oamenii se minunează; oamenii se minunează de darurile lui Dumnezeu pentru că sunt desăvârșite.

Dacă ar fi oamenii în starea de neprihănire din rai, n-ar aștepta ca Dumnezeu să învie morții, să înmulțească pâinea sau să le umple plasele cu pește, ca să strige: „Ce minune!”, ci ar rosti acest cuvânt la vederea fiecărei fapturi, a fiecărei întâmplări și la fiecare suflare a vieții lor. Dar, pentru că păcatul s-a înrădăcinat în oameni, fiecare din minunile fără de număr ale lui Dumnezeu au ajuns să-i fie omului ca un lucru de rând. Pentru ca omul să nu se sălbăticească ajungând cu totul tocit, amorțit și nesimțitor,

Dumnezeu în mila Sa față de omenirea bolnavă lucrează mai departe minuni, că să-i deștepte pe oameni, să-i trezească din mohorâta, de suflet distrugătoarea obișnuință de a trece cu vederea minunea din dumnezeieștile Sale minuni.

Cu fiecare minune Dumnezeu vrea, mai întâi, să-i aducă omului aminte că El veghează asupra lumii, cârmuind-o prin atotputernica-I voință și înțelepciune; apoi, că omul nu poate face nimic bun fără El. Niciun fel de strădanie nu izbutește fără ajutorul lui Dumnezeu. Nicio strângere de roade fără binecuvântarea lui Dumnezeu nu ajunge recoltă. Nicio pricepere omenească potrivit Legii lui Dumnezeu nu rodește vreun bine, nicio sămânță de muștar. Chiar dacă pare, o vreme, să aducă ceva bun, acel bun nu este din priceperea omenească ci din mila lui Dumnezeu care nu părăsește îndată nici pe cel mai crud dușman al Său. Dumnezeu îi iubește pe oameni și nu pedepsește pe loc, ci așteaptă cu răbdare căința și întoarcerea lor. El voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină (I Timotei 2,4).

Amăgit de lume, omului i se pare câteodată că poate face și el câte ceva fără ajutorul lui Dumnezeu, sau chiar împotriva Lui și a legii Sale. I se pare că poate să fie bun de la sine, sau deștept, sau vestit. Dar această amăgire fie îl aruncă în disperare, înțelepțindu-l și întorcându-l la Dumnezeu, fie îl aruncă și mai adânc în vârtejul lumii, până își pierde cu

totul vrednicia de om și se dă, ca o umbră, în puterea nevăzută a răului. Iar cel care privește lumea aceasta ca pe o minune dumnezeiască, și pe sine însuși ca o minune printre minuni, se uimește de căile minunate ale Proniei și se umple de teamă sfântă în fața lor.

Acest gând îl înfățișează și zicala pe care o găsim la multe popoare: „Omul propune, iar Dumnezeu dispune”. Omul își face planuri, urzește gânduri, vorbe sau fapte, iar Dumnezeu poate să le primească sau să le respingă. Ce primește Dumnezeu? Ceea ce e al Său, ceea ce vine de la El. Ceea ce nu e al Lui, ceea ce nu a venit de la Dânsul, respinge.

„De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc” (Psalm 126,1). Dacă zidarii clădesc în numele lui Dumnezeu, au să ridice palate, chiar dacă mâinile lor sunt slabe și materialele sărace. Dar dacă clădesc în numele lor, lucrul mâinilor lor se va prăbuși cum s-a prăbușit turnul Babel. Multe turnuri de bogăție, slavă și mărire au ridicat oamenii că să domnească asupra zidurilor lui Dumnezeu și asupra popoarelor lui Dumnezeu, ca să fie ei ca niște dumnezei, dar toate s-au spulberat ca cenușa. Dar ceea ce au clădit apostolii și sfinții și ceilalți plăcuți ai lui Dumnezeu nu s-a spulberat. Sute de regi și de împărați au domnit peste Siria, Palestina și Egipt. Din palatele lor de marmură n-a rămas decât un pumn de cioburi în muzee, pe când schiturile și mănăstirile ridicate tot în vremea

aceea de rugători și pustnici în deșerturi și pustietăți stau până astăzi și din ele se ridică de veacuri și veacuri rugăciuni și mireasmă de tămâie. Lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi nimicită. Palatele necredincioșilor s-au prăbușit, iar corturile lui Dumnezeu au rămas. Ca niciun trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu (I Corinteni 1, 29), pentru că tot trupul e ca iarba care așteaptă să-i vină rândul să se prefacă în cenușă. Ferească-ne Dumnezeu de gândul că am putea ajunge la vreun bine fără ajutorul și binecuvântarea Lui.

Sursa: **Sfântul Nicolae Velimirovici**, *Predici*, Editura Ileana, București, 2006

SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL

† 24 SEPTEMBRIE

1866 - 1938

TOT RĂZBOIUL ESTE SPRE A DOBÂNDI SMERENIA

La început, când omul vine spre a lucra Domnului, Domnul, cu harul Său, dă sufletului puterea de a râvni binele și totul îi este ușor și prielnic; iar când sufletul vede în sine acestea, necercat fiind, gândește: „Toată viața mea voi râvni așa”.

Făcând astfel el se înalță mai presus de cei ce viețuiesc negrijulii și începe să-i judece; și așa pierde acel har care-l ajuta să plinească poruncile lui Dumnezeu. Și nu înțelege sufletul cum s-a întâmplat aceasta; atunci fusese atât de bine, iar acum totul a devenit greu, și nu-i

este a se ruga. Dar nu trebuie să te înfricoșezi: este Domnul Carele cu milostivire povățuiește sufletul. De cum se semețește sufletul asupra fratelui, îndată îi vine un gând rău, neplăcut lui Dumnezeu, iar dacă sufletul se smerește, harul nu se depărtează, dar de nu, urmează o oarecare mică ispită, ca sufletul să se smerească. Dacă însă nu se smerește, va cădea într-un păcat oarecare. Dacă nici atunci nu se smerește, va veni o mai mare ispită ce va duce la un păcat și mai mare. Și ispita se va tot întări, până când sufletul se va fi smerit; atunci ispita se depărtează, iar dacă mult se smerește, vine umilința și pacea, și tot răul se depărtează.

Așadar tot războiul este spre a dobândi smerenia. Vrajmașii au căzut prin mândrie, iar pe noi ne trag spre pierzanie prin aceeași. Vrajmașii ne laudă, iar dacă sufletul primește lauda, harul se depărtează de el, câtă vreme nu s-a pocăit. Astfel întreaga viață sufletul se învață smerenia lui Hristos, și câtă vreme nu are smerenie, tot mereu va fi muncit de gânduri rele.

Postul, și înfrânarea, și privegherea, și liniștirea, și celelalte nevointe ajută, însă puterea de căpetenie este în smerenie. Maria Egipteanca prin post și-a uscat trupul într-un singur an, căci nici nu avea cu ce să se hrănească, dar cu gândurile s-a luptat șaptesprezece ani. Smerenia nu dintr-o dată o vei învăța. De aceea Domnul și zice: „Învățați de la Mine smerenia și